

ρη θεννι οδος.

η ευρυχωρος οδος

Μεγα στον καθένα. γίνεται μια πάλι ανάμεσα εις τον ανώτερο κ' κατώτερο άνθρωπο.

Όταν μέγα μας θαβιλεύει ο μικρόψυχος, ο κακός, ο άμαρτωλός, ο δειλός, τότε στην ψυχή μας θαβιλεύει ο κατώτερος άνθρωπος. Όταν ο άνθρωπος έξομολογείται την άμαρτία τω, μετανοεί κ' κοινωνεί τα άγια μυστήρια του

Χριστού, τότε ο κατώτερος άνθρωπος μέγα τω υποχωρεί από την πρώτη θέση στην τελευταία και ο ανώτερος άνθρωπος ανεβαίνει από την τελευταία θέση στην πρώτη. Όταν το κάλλος και η αγαθότητα τω Χριστώ κυριαρχούν μέγα μας με ταπεινώση κ' υπακοή στο Χριστό με πίστη κ' καλά έργα, τότε ο ανώτερος άνθρωπος θρίσκειται στην πρώτη θέση κ' ο κατώτερος στην τελευταία. Αλλοίμονο όμως! Συμβαίνει ο καλός άνθρωπος ν' αποκτήσει αώτοπεποίθηση κ' να γίνει υπερήφανος κ' έτσι να πέσει δέ όλα τα κακά. Τότε ο κατώτερος άνθρωπος έρχεται στην πρώτη θέση κ' ο ανώτερος γλιθτραι στην τελευταία. Ο πρώτος γίνεται έβχατος κ' ο έβχατος πρώτος.

Πρέπει ν' αχρηνοούμε, να προδέχουμε, να αναδέτουμε την έλπίδα μας με προθυχή στον κύριο κ' στα νικηφόρα δηλα της θεϊκής Τω δυνάμεως: « Πάντα τω ένδυναμούντι με Χριστώ ». Μόνοι μας = τίποτα δέν κάνουμε παρα μόνο Μασι Σω όμως, ζωτήρα μας, έχομε τα πάντα ».

(Αγ. Νικολάο Βελιμίροβιτς - από την ομιλία εις Αγ. Πάυτα).

« Γιατί είναι οι άνθρωποι πάντα τόσο διαβητικοί; Για να δούν όσο γίνεται χρημωρότερα την έπιτυχία των προβηθειών τους. Η έπιτυχία έρχεται κ' παρέρχεται αφήνοντας ίχνη κάποιας λύπης, πικρίας.

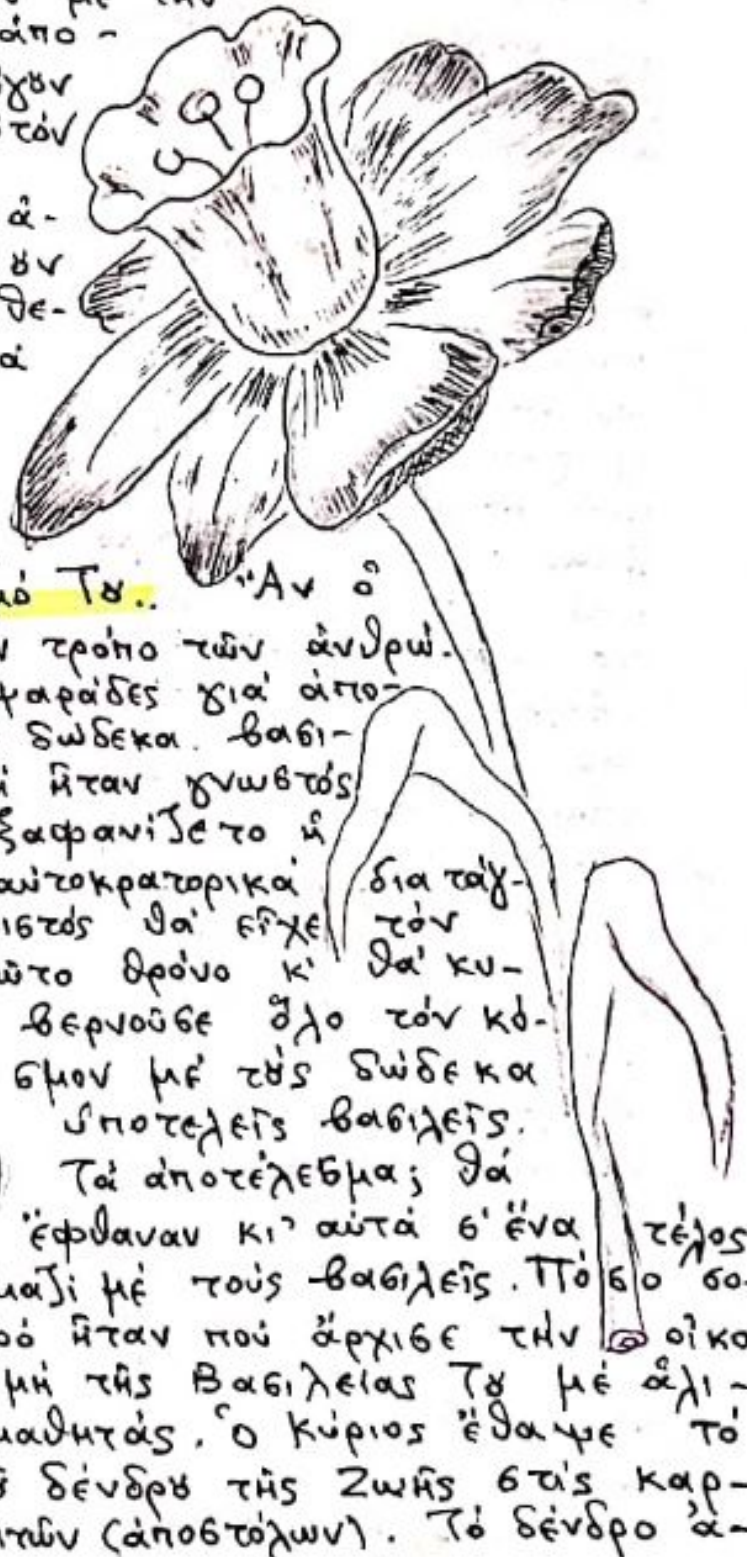
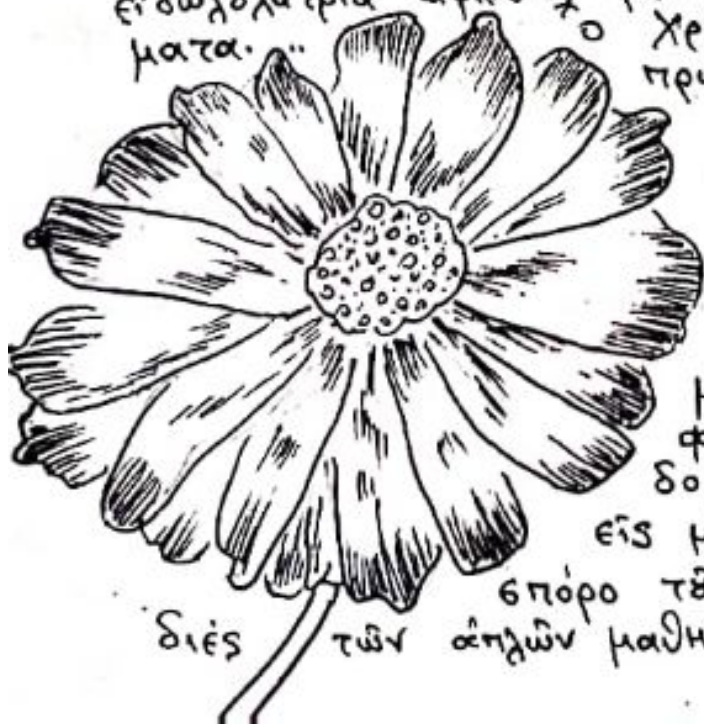
Έκείνοι που έρχονται μετά απ' αυτές, σπέρνουν μέ την ίδια διαβύνη, θέρϊζουν, απολαμβάνουν κ' έπειτα φεύγον θυμνοί κ' άδείοι απ' αυτόν τόν κόσμον. Η παροιμία λέγει: "οί μύλοι τῆ θεῆ αλέθων άρχά, άλλ' αλέθων πολύ καλά". Συχνά ο θεός σπείρει στή μία γενία κ' θέρϊζει στήν άλλη.

Έτσι κάποιοι λένε ότι ο θεός είναι άρχός κ' άλλοι ότι είναι ταχύς.

«Ο θεός έχη τόν ρυθμό Τε...»

Χριστός ενεργούσε μέ τόν τρόπο των ανδρῶ. των δέν δάχε εκλέξει παραδες για' αποστόλους Τε, αλλά μάλλον δώδεκα βαβίλεις κ' σέ μία στιγμή δά ήταν γνωστές σ' όλο τόν κόσμον. Δά εξαφανίσετο η ειδωλολατρία άμέσως μέ αυτοκρατορικά ματα... ο Χριστός δά έρχετο

«Αν ο...»
... δια τῆς τῶν δά κυβερνούσε όλο τόν κόσμον μέ τῆς δώδεκα υποτελείς βαβίλεις. Τά αποτελέσματα; δά έφθαναν κ' αυτά σ' ένα μέσος μαζί μέ τούς βαβίλεις. Πόσο σοφό ήταν που άρχισε την οικοδομή της βασιλείας Τε μέ αλιεις μαθητάς. Ο κύριος έδαψε τόν σπόρο τῆ δένδρου της ζωῆς στίς καρδιές των αγῶν μαθητών (αποστόλων). Τό δένδρο α-

-2- « και τούτο παρηγορία ανεξάντλητος, τόν να εύρισκες έαυτόν να διψά τόν Χριστόν,»

να πτυσθόνταν πολύ άργά.
Άνεμοι ισχυροί προ-
σπάθηναν να τό ξερ-
ριζώσουν, όμως δέν τό
κατόρθωσαν. Έχθροι
έκοβαν τό δένδρο, άλ-
λά οί ρίζες φύτρωναν
νέως βλαστούς. Έτσι
τό δένδρο του Χριστού
έξακολουθεί ν' άνθίζει
έως σήμερα κ' καρποφο-
ρεί καρπός γλυκός για
άνθρώπους κ' άγγελους.

Τό ενδιαφέρον τού
θεού ήταν κ' είναι ή
σωτηρία τών ανθρώπων.
Ήρθε ως φίλος σ' έμάς,
ως ιατρός για να μάς
θεραπεύσει. Ο πρώτος
πού κάλεσε ο κύριος
ήταν ο Ανδρέας κ' άμέ-
σως βρήκε τόν αδελφό
του Σίμωνα κ' είπε:
«Εύρηκα μεν τόν Μεσσί-
αν .. (τό όποίου έρμηνεύ-
εται Χριστός) κ' τόν ώ-
δηγήσει εις τόν Ήμεσον»
(Ιωάνν. α' 42)

Ο κύριος έδωσε στον
Σίμωνα, τ' όνομα Πέτρος
πού σημαίνει σταθερή
πέτρα τής πίστewς.
Εις τήν συνέχεια ο κύρι-
ος έκάλεσε τούς δύο
αδελφούς Ιάκωβον κ'
Ιωάννην του Ζεβεδαί-
ου. Διαλέγει ταπεινός
κ' άγραμμάτης για να
κατατροπώσει ισχυρός
κ' σοφός κ' ηλαδίστος.

-3- Η βαθύτερη έννοια είναι
ή έξiς : παραδες είναι αυ-
τοί που άναζητουν πνευμα-
τικές ευλογίες. Τα δίκτυα
δηλώνουν τήν ψυχή. Θάλασσα
είναι ο κόσμος κ' πλοίο τό
βώμα. «καταρτίζοντας δι-
κτυα» σημαίνει ότι προπα-
θούσαν να καταρτίσουν τίς
ψυχές τούς. Τό «άφέντες
τά δίκτυα ήκολούθησαν τώ
Χριστώ» σημαίνει ότι ά-
φησαν τίς άμαρτωλές δυ-
νηθεις και άρχισαν ν' άνα-
καινίζονται άπ' τόν Χριστό,
στηριζόμενοι όχι στις δυ-
νάμεις τούς, αλλά εις τήν
δύναμη του Θεού. Όσοι
διψούν για τήν δικαιοσύνη
κ' τήν Άγάπη Του, οίς άκώ-
θουν τό :

«Ακολουθεί μοι»!

Ο θεάνθρωπος Χριστός
είναι ο μόνος αληθινός
φίλος, ιατρός, σωτήρ!!

Όλοι οί άλλοι είναι είτε
άνοητοι είτε άπατεώνες.
'Ας κρα-

τάσουμε: «Κύριε Ήμεσου Χρι-
στε, γιέ τού Θεού,
έλέησόν με».

(άγ. Νικολάου Βελιχι-
ροβιτς, έκ τού λόγου εις
τήν β' κυριακή μετά
τήν Πεντηκοστήν)

Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν κα-
 τοικεῖ ὅπως ὑπερηφάνης.
 Λέγουν οἱ ἄπιστοι: "Ἔτι χί-
 νεται σύμφωνα μὲ τοὺς νό-
 μους τῆς φύσεως κ' τῶν ἀνθρώ-
 πων. Οἱ πιστοὶ δὲν ὀμίζον
 ἔτι, διότι βλέπουν τὴν αἰώ-
 νια ἐλευθερία. Λέγουν: Ἔτι
 γίνεται μὲ τὸ θεῖον τῶ
 Θεοῦ κ' χιὰ τὸ καλὸ μας.
 Ἐκεῖνοι πού μποροῦν
 νὰ διαβάσουν αὐτὰ πού
 γράφει ὁ Θεός μὲ πῦρ
 κ' πνεῦμα τόσο ὅτι
 φύσιν ὅσο κ' ὅπως
 ἀνθρώπος, μόνον
 αὐτοὶ κατανοοῦν
 τὴν θεομαθία τῆς.
 Οἱ ἄπιστοι λέγουν
 τυχαῖα συμβαίνον.
 Ὁ διάβολος γελαίει
 μὲ τὰς αἰνομαθίας τῆς.
 Ὁ Θεός ἀποκαλύπτει τὰ
 μυστήρια τῶ κόσμου κ'
 τῆς ζωῆς γ' ἐκείνους πῶ
 "ἐνοικεῖ". Τὰ λόγια τοῦ
 εὐαγγελίου δια τὸν παραλυτικόν
 δούλον τοῦ ἑκατοντάρχου. (Ματθ.
 8, 6) δημιουργοῦν θεός χιὰ νὰ
 μοῖς ἀφυπνίσθον ἀπ' τὴν ἀναι-
 θεμαθία μας. Ὁ Ρωμαῖος ἑκα-
 τοντάρχος ἔδω εἶναι ὁ πρῶτος
 πού ἐπίστευσε ὅσον Χριστό.
 Δεύτερος ἦταν ὁ ἑκατοντάρχος
 πού κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ
 Κυρίου ἀνεφώνησε: " Ἀληθῶς
 Θεοῦ γιός ἦν οὗτος ».

Ὁ ἑκατοντάρχος ἔζητη-
 σε πρῶτα ἀπ' τὸς πρεσβυ-
 τέρους τῶν Ἰουδαίων νὰ
 τὸν παρακαλέθον νὰ πεί
 ὁ Κύριος ὅτι τι τὰ. Δὲν
 ἦτο δίχουρος πῶς θά'θελε
 νὰ τὸν ἐπισκεφθεῖ, ἴσως
 ἐσκέφτηκε: ἔγω εἶμαι
 εἰδωλολάτρης, καὶ
 ἀμαρτωλός.
 "Ὅταν εἶδε ὅτι ἔρχεται
 ὁ Χριστός εἰς αὐτόν, τότε
 ἔστειλε τὸς φίλους τοῦ
 νὰ τὸν συναντήθον καὶ
 τέλος ἐπῆρε κ' ὁ ἴδιος (ὅταν
 ἤκαθε τὸ: " ἔγω ἔλθω,
 θεραπεύω αὐτόν." ἀπεκρίθη:
 Δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς ὅτι
 μου, εἰπέ λόγον κ' δα' θεραπευθῆ
 ὁ δούλος μῶ». **Τὴ μεγάλη κ'
 ὑπέροχη πίστις!** " Μόνον
 εἰπέ λόγῳ »! Ὁ Χριστός
 ἐθαύμασε κ' εἶπεν: " οὐδέ
 ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσούτην
 πίστιν εἶδρον ». **Ἐθαύμασε
 χιὰ νὰ διδάξει ὅτι πρέπει
 νὰ ἐκτιμῶμε τὴν πίστη.
 Τὸ μόνο πού ἀξίζει!**
 οὔτε σοφία, οὔτε πλῆ-
 τος.. Ὁ παραλυτός
 πού δὲν μποροῦσε νὰ τὸν
 θεραπεύει ὅλος ὁ κό-
 σμος τότε, ἐθεραπεύ-
 τηκε μ' ἓνα λόγο τοῦ
 Σωτήρος. Ὁ Θεός θερα-
 पेवει εἴτε ἀμεθα εἴτε
 μὲ φάρμακα ἀναλό-
 γως μὲ τὴν πίστη
 τοῦ ἀδθενούσ.

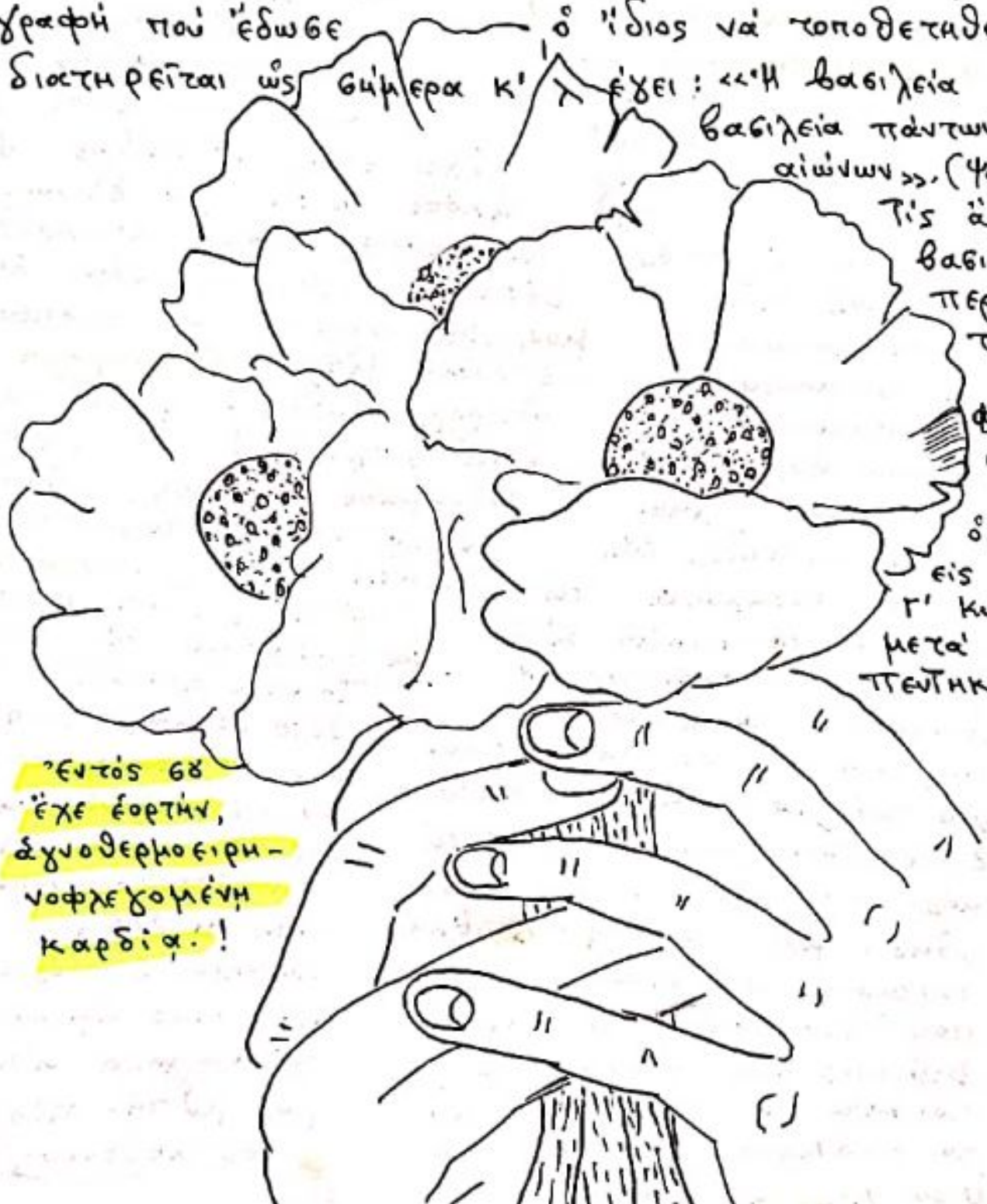
Τιμή λογικῆς ψυχῆς,
εἶναι ἢ ἀρετὴ κ' ἢ
πνευματικὴ γυνῶσις.

-5- «Ζητεῖτε πρῶτον τῶν βα-
σιλείαν τοῦ θεοῦ» (Ματθ. 6,33).
Μὴ ζητεῖτε κουρέλια ἀπ' τὸν

θεὸν ποὺ μπορεῖ νὰ γὰς ἐνδύσει βα-
σιλικὲς στολές. Μὴ γίνετε ὡς τὸν ἄδωτο υἱὸ ποὺ κατέληξε
νὰ τρώγει χοιροτροφές. Ἐπιστρέψτε ἀπ' τὴν μακρινὴ χώρα
εἰς τὸν οὐράνιο Πατέρα. εἰς τὴν Συρία ὑπάρχει μιὰ ἐκκλησία
πὸ ἔφοτιαξε ὁ βασιλεὺς Ἰσθτινιανός. Ἐκεῖ ὑπάρχει μιὰ ἐπι-
γραφή ποὺ ἔδωθε ὁ ἴδιος νὰ τοποθετηθεῖ καὶ
διαστηρεῖται ὡς σήμερα κ' ἔχει: «Ἡ βασιλεία σου
βασιλεία πάντων τῶν
αἰώνων», (Ψαλμ. 143).

Τὶς ἄλλες
βασιλείες
περιμένει
τάφος
καὶ
φθορά.
(Ἀπ'
τὴν
ὁμιλία
εἰς τὴν
Γ' Κυριακὴ,
μετὰ τὴν
Πεντηκοστήν).

Ἐντὸς 68
ἔχε ἑορτὴν,
ἀγνοθερμοειρη-
νοφλεγομένη
καρδιά!

“Απ’ ὅλων τῶν κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, μεγαλύτερη εὐ-
θύνη ἔχον οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί. Ὁ Θεὸς εἰς
αὐτὸς (Χριστιανὸς) ἔδωκε πολλά κ’ θ’ ἀπαιτῆται
πολλά. Ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴ φύσιν κ’ τὸν νοῦ.

Ἡ φύσιν εἶναι ὡς βιβλίον κ’ ὁ νοῦς
ὁδηγὸς γιὰ τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς
τοῦ βιβλίου. Ὁ Χριστὸς ἔ-
δωκε τὴ νέα ἀποκά-
λυψη τῆς Ἀ-
ληθείας.
Οἱ Χρι-

στianiνοὶ ἔχον
ἐπὶ πλέον τὴν Ἐκκλησία
πρὸ εἶναι φύλακας, ἑρμη-
νευτὴς κ’ ὁδηγὸς κ’ ἐστὶν
δύο ἀποκαλύψεις. Οἱ
Χριστιανοὶ ἔχον τὴν δύ-
ναμιν τῆς Ἁγ. Πνεύματος
ποῦ διδάσκει κ’ καθοδηγεῖ.
Ὁ μὴ Χριστιανὸς γιὰ νὰ δια-
βάσει κ’ ἑρμηνεύσει τὴ φύσιν,
γιὰ βολίθεια ἔχει τὸ φῶς ἑνὸς
μόνο κεριοῦ (δηλ. τὸν νοῦ). Ὅταν

“Ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ψυ-
χῆς εἶναι ὁ νοῦς. Ὅταν ὁ
νοῦς εἶναι καθαρὸς, ἡ ψυ-
χὴ φωτίζεται ἀπὸ τὸ θεῖο
φῶς κ’ οἱ λογισμοὶ στρέφονται
εἰς τὸν Θεόν. Ὅλα τὰ ἐντὸς
ἡμῶν (συναίσθηματα) μετα-
τρέπονται εἰς ἀγάπην γιὰ τὸ
θεὸν κ’ τὸν νοῦν τῶν ἑλευθερωμένων.

συνεργαζία θεοῦ κε
ὁ Χρι-
στianός
στρέφε-
ται νὰ διαβά-
σει τὸ βιβλίον τῆς
φύσεως κ’ ἑρμηνεύσει,
ἔχει τὸ „φῶς πέντε

κεριῶν : τοῦ νοῦ, Παλαιᾶς
Διαθήκης, Καινῆς Διαθήκης,
τῆς Ἐκκλησίας κ’
τοῦ φωτισμοῦ Ἁγ. Πνεύματος.
“Ὁ βοὶ βαδίζον μ’ ἓνα κε-
ρί εἶναι ἀναπολόγητος (Ῥωμ.
1, 20) ἂν χάσῃ τὸ
γκοτᾶδι. Τὴ ἀπάντησιν δι-
δόν ἐκεῖνοι ποὺ ἔχον τὴν
πεντάφωτη λύχνια αὐτῆ
κ’ πλανηθοῦν;
αἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σώματος
εἶναι ὁ ὀφθαλμὸς. (Ματ.
6, 22). Τὰ μάτια εἶ-
ναι τὰ παράθυρα τοῦ
σώματος.

-τας ἀπ' τις κακίες κ' τὰ πάθη. Ὅσο ὁ νοῦς μας ἔχει -
7- Σε τὸν Χριστὸν, τόσον καθαρότερος γίνεται.

7

Ὅσο ὁ νοῦς ἀπομακρύνεται ἀπ' τοῦ θεοῦ (μέ

τὴν ἀμαρτωλὴ ζωὴ κλητὴ ἡ ψυχὴ γίνεται

σκοτεινὴ, χωρὶς ἐλπίδα αἰχμαλωτίζεται

ἀπ' τις σωματικὲς κ' δυνάμεις.

Τὸ σῶμα ἔχινε σκοτεινὸ κ'

τυφλὸ, ἀφοῦ ἀπεθιάσει τὸ

φῶς τῆς ψυχῆς. Τὸ

σῶμα (τυφλὸς ὁ-

δηχὸς) κ'

τυφλὴ ψυ-

χὴ πίπτει

εἰς λάκκον.

καὶ οἱ χονεῖς

λειτουργοῦν κατὰ κάποι-

ον τρόπον, ὡς μάτια βλά-

παιδιὰ τῆς. Ὁμοίως κ' οἱ

διδάσκαλοι τῆς. Ὅταν οἱ

ἀρχόντες εἶναι ἄθεοι πῶς

να πιστέψει ὁ λαὸς τῆς;

Ἄν οἱ ἱερεῖς δὲν κρατοῦν

τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, πα-

ραιεύουν κ' τὸ ποίμνιόν τῆς.

Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ

φῶς μας, τὸ μάτι μας εἰς τὴν

ζωὴν. Μόνον μ' Αὐτὸν βλέπομε

τὰ πράγματα ὅπως εἶναι.

(συνέχεια ἀνω
ἀριστερά.)

ὁ
νοῦς
μας
δὲν
μπορεῖ
να

συνδιάγει

τις

οὐράνιες

μέριμνες

κ' τις ἐπιχειρεῖ. Δὲν

μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νᾶναι

δούλος θεοῦ κ' τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ διαγαπήθει τὸν

θεὸν κ' θα μισήσει τὴν ἀ-

μαρτία, ἡ ἀγαπᾷ τὴν ἀ-

καρτία κ' μισεῖ τὸν θεόν.

«Μὴ πλανᾶσθε, θεὸς οὐ

μυκτηρίζεται» (Γαλ. 6, 7).

Μὴ βτραφεῖς ὀπίσω

ὡπως ἡ γυνὴ Λωτ καὶ

γίνεσθε ὅτι ἡ ἀλάτος.

θεὸς κ' μαμωνᾶς δὲ

γίνεται. (Ἡ μαμωνᾶς

εἶναι φοινικικὴ

λέξις κ' σημαίνει πλού-

τος. Οἱ φοινικεῖς εἶ-

χαν εἶδωλον μὲ ἀν-

τό τὸ ὄνομα κ' τὸ

προσκυνούσαν ὡς θεὸν τῶ

πλάττω). Ρίζα πάντων

τῶν κακῶν ἐστίν, ἡ φι-

λαρχυρία (ὄχι μόνο ἀγάπη

εἰς χρῆμα, ἀλλὰ κ' ἕκαστε

ὑπερβολικὸ κ' ψυχοκτόνο.

(Μὲ τὰ χρήματα εὐκόλως γίνονται

κ' ἄλλες ἀμαρτίες). ἡ ὑπε-

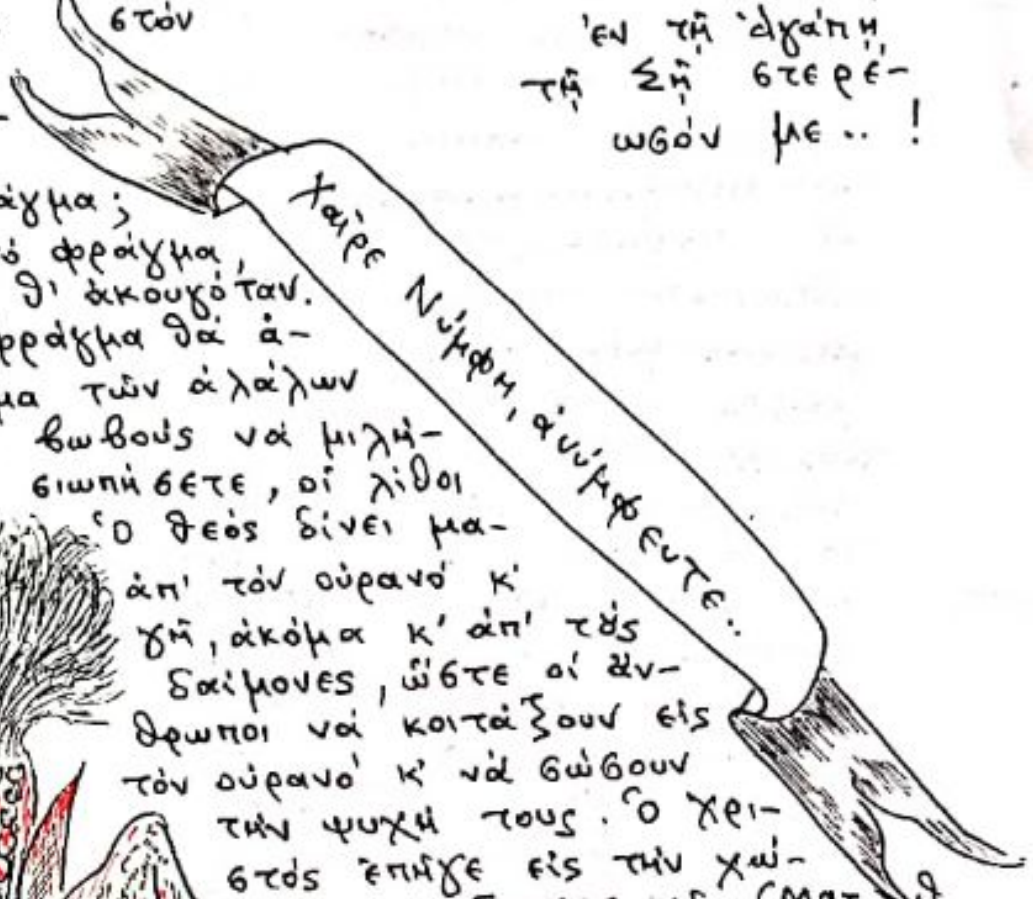
ρηγία τοῦ μαμωνᾶ, δὲ ἐμποδίζει ἀπ'

τὸν ἀγαθὸν τῆς ψυχῆς σου.

«Ὁ ἄσπιος ἄρμίνηςτος εἶναι ὁποῖος ἴμ. (Μέγας Βασίλειος)
τὴν πολλὰ».

Οι άθροι δέν αναφέρουν
τ' όνομα του θεού, δέχουν
νά εξαφανιστεί άπ' τον
κόσμον. Τα στόματα σας
είναι μειονότητα
κόσμο. Έχετε
άκούσει πώς δι-
νει φωνή στο
ποτάμι ένα φράγμα;
Άν δέν ήταν τό φράγμα,
τό ποτάμι δέν θ' άκουγόταν.
Τό δικό σας φράγμα θα ά-
νοιξει τό στόμα των άλάνων
κ' θα διδάξει θωβούς νά μιλή-
σουν. Άν έβεις σιωπήσετε, οι λιθοι
κεκράζονται.

Παντοκράτορ
"Υψίστε,
έν τή άγάπη,
τή σή στερέ-
ωγόν με.. !

Ο θεός δίνει μα-
θήματα
άπ' τον ούρανό κ'
γη, άκόμα κ' άπ' τής
δαιμόνες, ώστε οι άν-
θρωποι νά κοιτάσουν εις
τον ούρανό κ' νά σώθουν
την ψυχή τους. Ο Χρι-
στός επήγε εις την χώ-
ρα των Γεργεσινών (Ματθ.
κεφ. 23). Τα Γεργεσα κ'
τά Γάδαρα ήσαν ειδωλολατρικές
πόλεις στην άκρη τής θάλασσας
της Γαλιλαίας.. Έκει υπήντηθε δαι-
μονιζόμενος (Λουκ. 8, 29).. Ο Ματθαί-
ος λέγει ότι ήσαν δύο, τους οποί-
ους χρησιμοποίησε ο διάβολος
ώς όπλα για νά θλά-
σει ανθρώπους. Ησαν γυ-
μνοί. Κυριολεκτικά γυμνοί
από κάθε καλό, που είναι χά-
ρισμα τού θεού. Ανεγνωρί-
σαν τον ήμ
σου ως γιό τού θεού κ' έ-
κρασαν: "Τι ήμιν κ' σοι, ήθος, γιέ τού
θεού;" Δηλ. τι κοινό έχουμε μεταξύ μας
σου κ' ήμεις; Απολύτως καθμία.. Τών έρω-
τηθάν γιατί ήλθε (ο χριστός) πρώτα, πριν τό
καιρό τού νά τους θαθανίσει.. Η εμφάνι-
ση τού Χριστού ένώπιόν τους ήταν θάνατο, ή

παρουσία Τη τους
έφερε αξιοδρμήντη α-
πόγνωση. Ο τρόμος
τους έκανε να ζητούν
να μη τους βτείλει
στα βάθη της θαλάσ-
σης (δτών άβυθσο).

"Ηξεραν πως τελικά
τους περιμένει η κόλα-
ση. "Άφηνε' μοις
(είπαν στον κύριο) να
μπούμε μέσα στις
χοίρας. Μέσα απ'
τους χοίρας ήβελαν
πάλι να βλαψάν
της ανθρωπείας. Η
να πνίξάν τους
χοίρας κ' να στρέ-
ψάν την όρχη των
ανθρώπων κατά τω
θεο. Συχνά οι
δαιμονες οδηγούν
της ανθρωπείας σε
αυτοκτονία. Όμως
πολλές φορές η
θεία πρόνοια προ-
φυλάσσει από τέ-
τοιο θάνατο.

Ο χοίρος είναι ακά-
θαρτο ζώο. Το ότι
έπνιγχαν (2.000)
χοίροι στη θαλάσση,
μας διδάσκει που οδηγεί
η λαιμαργία κ' πορν-
οφραγία κ' μαρς υπεν-
θυμίζει την αρετή
της υμότητας.

Η λαιμαργία οδηγεί
σε πνευματικό θάνατο.
Όταν ο Χριστός τό

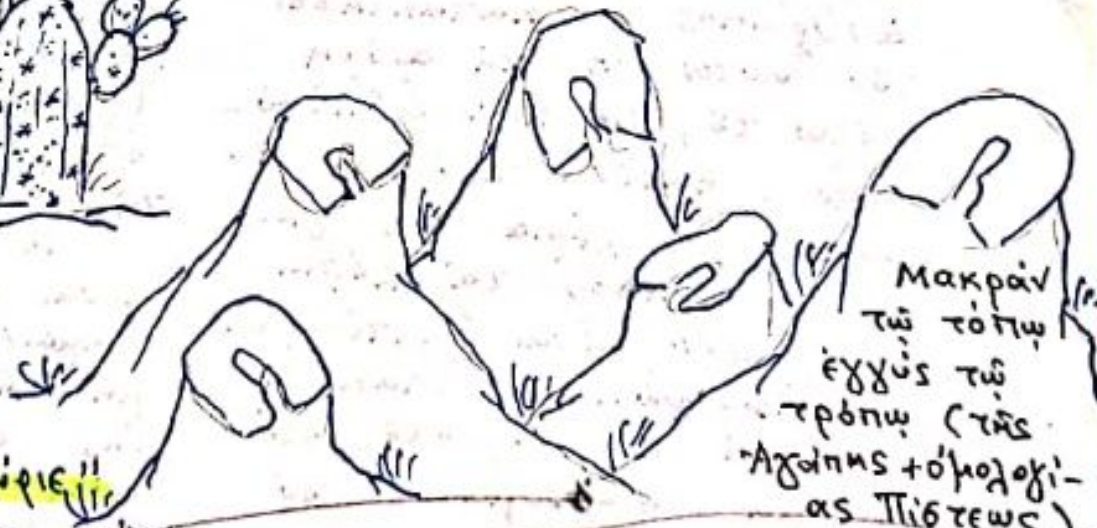
(9) επέτρεψε σε λίγο λεπτά
έπνιξαν οι δαιμονες 2.000
περίπου χοιρούνια. Οι δαιμονι-
θμένοι που τους κατατρόμα-
ζαν τόσα χρόνια, τώρα κά-
θονται ήρεμοι στα πό-
δια του Χριστού. Οι είδη-
λογαίρες εκεί βλέποντας ότι
η περιουσία της έχάθηκε
(έπνιγχαν οι χοίροι), άντι-
να μετανοήσαν. Έήτησαν
να φύγει απ' τον τόπο της.

"Ας ντραπούν
όσοι καταδικάζην της Γερ-
σεθηνούς προτού κατηγορή-
θουν των έαυτών τους. Εκείνοι
έήτησαν απ' τον Χριστό να
φύγη, ενώ οι λαοί της Ευ-
ρώπης τον απομακρύνουν οι
ίδιοι. Στους Γερσεθηνούς
ο κύριος δέν είπε ούτε λέξη,
αφού δέν τους έπεισε το θαύ-
μα. "Οποιος διώχνει τον κύ-
ριον (των θεάνθρωπων) απ' τη
γη τω, μένει στην αιώνια πα-
ραφροσύνη κ' των αιώνιον
θάνατον.

(απ' την ομιλία εις
την 5η κυριακή μετά την
πεντηκοστήν.

Η προβοχή προβουχίν Ζητούδα,
προβουχίν εύριβκα.

Μακράν
τῷ τόπῳ
ἐγγύς τῷ
τρόπῳ (τῆς
Ἀγάπης + ὁμολογί-
ας Πίστεως)

« Ἐλέμβόν με κύριε »
Βραχὺ τὸ ῥῆμα, μέγα
τὸ πέλαγος τῆς φιλανθρω-
πίας. Ὅπου ἔλεος, ἐκεῖ
πάντα τὰ ἀγαθὰ. (Χρυθ.)

Τό να μή χαιρέται ο
 χριστιανός μέ τή χαρά
 του άλλου είναι βημεί-
 ον ὅτι ἔχει βκλη-
 ρύνει ή ἀμαρτία τήν
 ψυχή τδ. Τί μάς δι-
 δάσκει ὁ ἥλιος ἀπ' τό
 πρῶτό ἔως τό βραδύ;
 Να χαιρέστε μέ
 τό καλό. Ἡ χαρά βας
 αὐτή θοί βας μετα-
 τρέψει βέ μικρός θεός.
 Να τραγουδάτε τό καλό.
 Τό καλό δέν ἔχει
 ἀφρευτικό εἰς τή γῆ. Εἶναι
 ἐπιβκέπτης πδ ἔρχεται
 ἀπό μακριά. Ἐμεῖς οἱ ἴνυ-
 τοί εἴμαβτε ὕμνητές τδ.
 Τι ἄλλο εἶναι ή βαβιλεία
 του θεοῦ, παρὰ τό βύνηον
 ὄλδ τδ καλῶ κ' ή ἀπύβία
 ὄλου τδ κακῶ; Ὁ χριστός
 μάς δείχνει πῶς μπορεί
 ὁ ἔνωμένος μέ τόν θεόν
 ἄνθρωπος να κατακτηβει
 τόν ἑαυτὸν τδ, τή φύβη
 γύρω τδ, τὰ πονηρά πνεύ-
 ματα. Ἐκεῖνοι πού δέν ἀ-
 πλώνον τὰ χέρια τδς δια
 να βναντήβον τὰ χέρια
 τδ χριστῶ εἶναι ἑκατό φο-
 ρές ἀξιοβρήντοι. Μακάριοι
 οἱ πιβτοί πδ χαιρέστε βτό
 ἀκῶβμα τδ ὀνόματος του
 χριστῶ, ὅπως χαιρουνται
 τὰ παιδία βτό ἀκουβμα
 τδς μητρικῆς φωνῆς. Ὅπῶ
 ἔμφανίβεται ὁ χριστός, οἱ
 ἄνθρωποι χωρίζονται βέ δύο
 βτρατόπεδα: β' ὄββς χαιρουν-

ται εἰς τό καλό κ' β' ὄββς
 δέν χαιρουνται. Ἡ αἰτία
 κείθε ἀρρώβτίας (τίς περιβ-
 βότερες φορές) εἶναι ή ἀμαρ-
 τία. Ὅββς εἶναι εἰς
 τήν Ἰωή αὐτή ὁ ἄνθρωπος
 μπορεί να μετανοήβει, εἰς
 τήν μέλλουβα Ἰωή δέν βυγ-
 χωρουνται οἱ ἀμαρτωλοί
 πδ ἔρυχαν ἀπ' αὐτὸν τόν
 κόββον ἀμετανόητοι.
 Χαίρε μέ τήν παρ-
 βία του θεῦ πού εἶναι
 ή Ἰωοδόχος πηγῆ καέθε
 Χ α ρ ᾶ Ϛ. Ἡ
 χαρά αὐτή δ' ἀνοίβει
 τὰ μάτια βδ χια' νοί
 βεις βτόν χριστό τήν
 πλῆρότητα τῆς ἀληθείας,
 τόν μόνο σωτήρα τδ
 κόββου !! Ὅπως τό
 νερό εἶναι τό κύριο βυ-
 βτατικό τῆς λίμνης, ἔτβι
 εἶναι κί ὁ θεός χια' τόν
 ἄνθρωπο. Μόνο ἔνα ἀνοῦ-
 μα ὑπάρχει ἀπ' ὅπῶ ὁ ἄν-
 ὀρωπος μπορεί να βρει β'
 ἐπαφή μέ τόν θεόν,
 τήν πηγῆν τῆς Ἰωῆς.
 Τό ἀνοίγμα αὐτό
 εἶναι ή πιβτη. Πίβτη
 βημαίνει πρῶτα τή μνή-
 μη τῆς χαμένης θεω-
 ρίας τδ θεῦ. Ἡ μνήμη
 αὐτή παραμένει χαρῶ-
 μένη βτη βυνείδμηβι κ'
 τό νοῦ. Δεῦτερο βη-
 μαίνα τήν ἀποδοχή ἐκει-
 νῶ πού ὁ θεός ἀπεκα-
 λυψε μέ τῶς προφητῶς
 κ' ἀγιῶς. Τρίτο βημαί-

νει την όμολογία του κυρίου Ιησού Χριστού ως γιού του θεού, ως όρατής είκόνος του άοράτου θεού. Η τρίτη αυτή σημείωση περιέχει κ' τις άλλες δύο. Τυτή είναι η Ιωακείμ κ' Γωθόβα πίστις. Είναι τό μεγαλύτερο άνοιγμα απ' τό όποιον ο θεός έρχεται εις τον άνθρωπον κατω τό μέτρον της θελήσεως τού. Αυτός είναι ο λόγος που ο κύριος έρωταύσε τους άισθενείς: **ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ; Ανοίγετε την πόρτα να εισέλθω; Η πίστις είναι τό άνοιγμα αυτής της πόρτας της ψυχής για την είσοδο του θεού. α δε έμου, άδειασέ με απ' τον έαυτό μου κ' κατοίκησε έδύ μέσα μου. Τα λόγια αυτά έκφραίζουν την ούβαν της πίστεις. Έκει που συναντιέται η πίστις μέ την άχαρη γίνεται τό θαύμα. Πιχ. η γυναίκα που υπέφερε 12 έτη από αίμορραγία. Μέ πίστις άγγιξε τό ήμάτιό του, λέγουσα μέσα της: "Ξάν μόνο του ήματιού άψωμαι θωθήσομαι". Τυτή είναι η ΠΙΣΤΙΣ! κ' ο κύριος είπε: "Θάρσει θυγατερ. η πίστις σου θέσωκέ σε". Λόγια άληθινής Αχαρης.**

και τό θαύμα αυτό έγινε από πίστις κ' άχαρη. Γι' αυτό ζητά ο κύριος την πίστιν από ανθρώπους, ώστε να συνεργασθούν μαζί του για τή δική τους σωτηρία. Ζητά μόνον ο θεός να τον όμολογήσουν ως παντοδύναμο κ' ως σωτήρα. (άχ. Νικ. Βελιμίροβιτς). Η μετανοία είναι ο θόρος, η συγχώρεση είναι ο κ α ρ π ό ς.

«κόσμος κόσμου η έκκλησία, κόσμου αυτής γενομένου Χριστού, του πρώτου φωτός τού Κ Ο Θ Μ Ο».

ή άληθώς κύριε, εάν δέν ταπεινωθώμεν ήμεις, δέν θα πάθωμε να μάς ταπεινώνης έδύ».

